

ΑΙΩΝΙΟΝ ΑΙΝΙΓΜΑ

Δ Ι Η Γ Η Μ Α

Γεωργίου Π. Ἀξιώτη

Ἡ λέξις: «σᾶς ἀγαπῶ», ἐκστομισθεῖσαι ὑπὸ τοῦ Παύλου, προὔξενησαν εἰς τὴν κ. Τριᾶλῃ καὶ εἰς αὐτὸν τὸν ἴδιον κατά- πληξιν παρεμφερῆ πρὸς τὴν ἀπροσδόκητον καὶ ἰσχυρὰν ἔκρηξιν κεραυνοῦ. Καὶ παρατηρήσας αὐθωρεὶ νεφύδριον θλιβεραῶς ἐκπλήξεως ἐπισκιάσαν τὸ πρόσωπον τῆς νεαρᾶς γυναικὸς, συνησθάνθη ἅπασαν τὴν ἀφροσύνην τῆς πράξεώς του.

Μόλις πρὸ μιᾶς ἐβδομάδος ἀφίκετο ὁ Παῦλος εἰς τὴν ἐξοχὴν τῆς κ. Τριᾶλῃ καὶ ἠσθάνθη ἐκ νέου τὴν αὐτὴν συμπάθειαν, ἥτις τὸν εἴλκυε πρὸς αὐτὴν ἀπὸ τοῦ παρελθόντος ἀκόμη χειμῶνος. Ἐνταῦθα, μακρὰν τῆς τύψεως τῆς πρωτευούσης, εἰς κύκλον ὀλιγώτερον ἀνήσυγον, μὴ ἐμποδίζοντα τὰς μακρὰς καὶ τὰς κατὰ μόνας συνδιαλέξεις, ἡ πνευματικὴ γειτνίασις αὐτῶν καθίστατο στενοτέρα. Μεταξὺ των ἐγεννήθη φιλία, πλήρης ἰδιάζοντος θελγῆτρου, ἀποκλείουσα πάντα πόθον, πᾶσαν ταραχὴν, ὑπολογισμὸν ἢ φόβον, —φιλία, ὑπὸ τὴν ὁποίαν μόλις θὰ ἠδύνατό τις νὰ παρατηρήσῃ τι— καὶ τοῦτο, μόνον ὅταν ἐκεῖνος ἐπεδείκνυε πλειοτέραν εὐγένειαν, αὐτῇ δὲ κάπως πλειοτέραν ἀφελῆ φιλαρέσκειαν, —δυνάμενον νὰ ἐκληφθῇ ὡς αἰσθημα τρυφερότερον τῆς φιλίας.

Ἄλλ' ἐκείνην τὴν πρωΐαν, κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἐφίππου ἐκδρομῆς, ἴσως ἐκ τῆς ἐρεθιστικῆς ἐρημίας τοῦ δάσους, ὑπὸ τὴν ἰδιάζουσαν ἁρμονίαν τῶν ἀφῶνων θάμνων καὶ τῆς γλιαρᾶς ἀναπνοῆς καὶ ὀσμῆς τῆς πόας, ἴσως εἰς τὴν ὥχραν ἀνταύγειαν τῶν φύλλων, μέσον τῶν ὁποίων δειλὴ τοῦ ἡλίου ἀκτίς ἐχρύσου τὰ ἐπὶ τοῦ αὐχένος τῆς ἀκτινοβολοῦντα κύματα τῆς κόμης τῆς, —ἡ καλλονὴ τῆς νεαρᾶς γυναικὸς τοῦ ἐφάνη τόσον ἐξαισία, ὥστε ἡ ὑπολαθάνουσα τρυφερότης, ἡ βραδέως ἀποκαλυφθεῖσα ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ Παύλου, μετετρέπη ἐν ἀκαρεῖ εἰς ἔρωτα καὶ ἀπροσδοκῆτως ἀπέσπασεν ἐν αὐτῷ κραυγὴν πάθους.

Χωρίς οὐδὲ λέξιν νὰ προφέρῃ ἢ κ. Τριάλῃ διὰ θυμώδους κινήσεως ἀφῆκεν αὐτὸν ὀπίσω, διευθύνασα τὸν ἵππον τῆς ἐν καλπασμῶ διὰ τῆς ἀτραποῦ. Ἐκεῖνος τὴν ἠκολούθησεν κύπτων τὴν κεφαλὴν. Ὁ ποδοβολητὴς τοῦ ἵππου κατεπνίγετο ἐν τῇ χλόῃ· ἠκούετο μόνον ἡ ἔρρυθμος καὶ βραδεία ἀναπνοή των, ὁ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν κρότος τῆς ἀλύσου τοῦ ἐπιστομίου των ἢ τὸ ἐλαφρὸν τρίξιμον τοῦ ἐφιππίου. Ἡ σιγὴ αὕτη καθίστατο φοικαλέα. Ὁ Παῦλος θὰ ἦτο ἑτοιμος νὰ ριφθῆ εἰς τοὺς πόδας τῆς, καὶ μὲ δειλὰς παρακλήσεις νὰ ζητήσῃ παρ' αὐτῆς συγγνώμην, ἐνῶ ἡ ταχύτης τοῦ καλπασμοῦ τούτου, ἥτις θὰ ἠνάγκαζεν αὐτὸν νὰ ὑψώσῃ τὴν φωνὴν του, νὰ ἀφήσῃ εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ ἀνέμου τὰς ἐκ τοῦ βᾶθους τῆς καρδίας του ἐκσπαθείσας λέξεις, τὸν ἔφερον εἰς ἀπόγνωσιν. Εἶνε δυνατὸν νὰ ἐξακολουθήσῃ τρέχουσα κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον μέχρι τοῦ μεγάρου καὶ νὰ μὴ τὸν ἀκούσῃ; Τότε τὸ πᾶν τετέλεσται: δὲν θὰ ἐτόλμα οὔτε κἀν νὰ ἐμφανισθῆ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς. Καὶ ὅμως παρὰ τὴν ἐσχατιὰν τοῦ δάσους, ὅτε ἡ ὁδὸς κατέστη κονιορτώδης, ἢ κ. Τριάλῃ συνεκράτησε τὸν ἵππον τῆς καὶ τὸν ἠνάγκασε νὰ ἀργοπορήσῃ.

— Σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ συγχωρήσητε—ἐφέλλισεν ὁ Παῦλος, πλησιάζων πρὸς αὐτήν,—ἤμην τρελλός.

Ἀνατείνας τὸ σῶμα, ἔκυψε τὸν κεφαλὴν μὲ ὕφος ἰκευτικόν.

Ἐκεῖνη δὲν ἀπήντησεν ἀμέσως, ἐνῶ αἱ γραμμαὶ τοῦ προσώπου τῆς, φαινομένου ἐν κατατομῇ, ἔμενον σχεδὸν ἀκίνητοι, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς δὲν ἀπεσπῶντο ἀπὸ τὸν ὀρίζοντα· ἐφαίνετο ὅτι ἤθελε πρῶτον νὰ κατευνάσῃ τὸν θυελλώδη χεῖμαρρον τῶν σκέψεών τῆς.

— Ἄν ἐγνωρίζατε, εἶπεν ἐπὶ τέλους,—πόσον εἶνε ἀνιαρὸν νὰ ἀκούῃ τις πάντοτε τὰ αὐτά, πόσον εἶνε βαρὺ νὰ μὴ δύναται κανεὶς νὰ ἐμιλήσῃ. νὰ γελάσῃ ἐλευθέρως, νὰ μὴ εἶνε εἰς θέσιν νὰ ἐπωφεληθῆ τῶν ἀθωοτέρων ἡδονῶν ἢ νὰ προστρέξῃ εἰς τὴν ἀθωοτέραν φιλαρέσκειαν, χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ ὅτι πλησίον του γεννῶνται βέβηλοι σκέψεις καὶ νὰ αἰσθάνεται αἰωνίως κρεμάμενον ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς του αὐτὸ τὸ παντοτεινὸν «σᾶς ἀγαπῶ.»

Ἀποστροφή, παρ' ὀλίγον μῖσος, ἐξεδηλώθη εἰς τὰς πτυχὰς τοῦ στόματός τῆς.

— «Σᾶς ἀγαπῶ!» — ἀνεφώνησε, μὲ βλέμμα πλήρες ἀπελπισίας. — Θεέ μου, ἀγαπᾶτε μας τούλάχιστον τόσον, ὅσον διὰ νὰ μὴ μᾶς τὸ λέγετε αὐτό.

— Συγχωρήσατε, — ἐπανελάβεν ἡρέρα ὁ Παῦλος. — Σᾶς ὁμνῶ, ὅτι τοῦτο οὐδέποτε θὰ ἐπαναληφθῆ!

Ἐσιώπησαν, βυθισθέντες εἰς τὰς σκέψεις των. Τὸ νεαρὸν ζεῦγος ἐφαίνετο ὅτι συνεφιλιώθη. Τὸ δάσος δὲν κατέθλιβεν αὐτοὺς

πλέον, δὲν τοὺς περιστοιχίζε δια τοῦ μυστηρίου του. Αἱ ὑπάρξεις των ἐκ νέου ἠθροίσαν ἐν ταῖς ἀγκάλαις τῆς ὑπὸ τοῦ ἡλίου καταυγαζομένης πρωΐας καὶ ἐν μέσῳ τοῦ ἐνώπιόν των ἐκτεινομένου ἐξοχικοῦ τοπίου.

B'.

Ὁ πρότερος βίος ἐπανελήφθη καὶ πάντα τὰ ἐν τῷ δάσει συμ- θάντα, ἐφαίνετο, ὅτι εἶχον λησμονηθῆ. Καὶ ὅμως ἡ λήθη αὕτη ἦτο μόνον φαινομενική. Ἡ κ. Τριάλη ἐπὶ μακρὸν δὲν ἠδύνατο ν' ἀπαλλαγῆ τοῦ αἰσθήματος τῆς σκοτεινῆς δυσπιστίας. Ὁ Παῦλος προδήλως ὑπεκρίνετο καὶ ἐκείνη ἐφοβεῖτο μήπως πράγματι συμβαίη τοιοῦτό τι, καὶ ὁ φόβος της οὗτος, ὁ κωλύων αὐτὴν νὰ ἐκφράσῃ ἐλευθέως τὰς σκέψεις της, ἐπαγίου ἐν αὐτοῖς τὴν ἀποστροφὴν πρὸς τὴν ἀνάμνησιν ἐκείνην.

Παρηλθον ἡμέραι τινές. Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἤρχισε πλέον νὰ θαυμάζῃ τὸν ἠρωϊσμόν τοῦ Παύλου. Βαθμηδὸν κατέστη ἡσυχος, ἐξῆλθε τῆς ἐπιφυλακτικότητός της, ἀνέκτησε τὴν προτέραν ἐλευθερίαν της καὶ τὴν ἐκκεντρικὴν πῶς φαιδρότητά της. Ὡς ἐκ τῆς μικρᾶς ἀπομεινάσης δυσπιστίας, ἐπιθυμοῦσα νὰ βεβαιωθῆ, ὅτι παρηλθε πᾶς κίνδυνος, ἴσως δὲ καὶ ἐξ αἰσθήματός τινος φιλαυτίας ὀρμωμένη, ἤρξατο μάλιστα ἐπιδιώκουσα δι' αὐτὸν νέαν πτώσιν: προσεπάθει νὰ μὲνῃ μετ' αὐτοῦ ἐπὶ μακρὸν κατὰ μόνας, ἐπέτρεπεν εἰς ἑαυτὴν νὰ ἐπεσιδῆται βαρέως ἐπὶ τῆς χειρός του, νὰ προσποιῆται τὴν φιλάρεσκον. Ἄλλ' ὁ Παῦλος δὲν ἐλησμονεῖτο οὔτε κατὰ τὴν ὥραν τῆς πρωϊνῆς ἰππευτικῆς ἐκδρομῆς, οὔτε κατὰ τὴν ἡρεμίαν τῆς ἐσπέρας, ὅταν ἐκάθητο μετ' αὐτῆς ἐπὶ τοῦ ἐξώστου.

Τὸ βλέμμα του οὐδέποτε ἐσταμάτησε πέραν τοῦ δέοντος ἐπὶ κομψοῦ τινος ἀντικειμένου τοῦ στολισμοῦ της ἢ τῆς κομψότητος τῆς στάσεώς της.

Ἡ κ. Τριάλη διὰ πάντα ταῦτα ἔχαιρεν εὐλικρινῶς. Ὅλοι οἱ ἀνησυχίαί της τὴν ἐγκατέλιπον. Ἡ ἡρεμία καὶ ἀψευδὴς πρὸς ἀλλήλους ἀφοσίωσις ἤρξατο καὶ πάλιν αὐξάνουσα, κατόπιν τοῦ σάλου ἐκείνου, τοῦ ἀπομακρυνθέντος ἤδη. Ταχέως ὅμως ἡ χαρὰ αὕτη ἤρχισε νὰ σχηματίζῃ ἐν αὐτῇ χάος τι. Τὴν ἐνόμιζεν ἀπατηλὴν, μᾶλλον ἐπιθυμητὴν ἢ πράγματι αἰσθητὴν. Ὁφείλε νὰ ὁμολογήσῃ, ὅτι, καὶ τοι ἐστερεῖτο πάντῃ ρωμαντικότητος καὶ ἦτο ξένη πρὸς τὰ πάθη, ἐν τούτοις ἀνέμενον, ἢ ἀκριβέστερον ἐπεθύμει παρὰ τοῦ Παύλου ἐνδείξεις ἀδυναμίας. Ἡ πλεονάζουσα ἀρετὴ τοῦ ἀνθρώπου τούτου τὴν ἔφερεν εἰς ἀπορίαν. Μετὰ πόσης εὐχαριστήσεως ἐφαντάζετο ἐνίοτε ὅτι θὰ ἦτο πρόθυμος καὶ θὰ κατέβαλλε πᾶσαν προσπάθειαν ὅπως βοηθήσῃ τὴν θεραπείαν του, ἐπουλοῦσα

μετὰ προσοχῆς τὸ τραῦμα τὸ ὑπὸ τοῦ κάλλους τῆς κατενεχθέν.
 Ἰσως συνησθάνετο τὴν ὑπαγόρευσιν νὰ διαδραματίσῃ πρόσωπον ἀ-
 δελφῆς τοῦ ἐλέους : . . .

Τότε ἤρχισε νὰ βασανίζῃ αὐτὴν ζοφερά τις σκέψεις, καθιστα-
 μένη ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἐναργεστέρα. « Ὅλον τὸ πάθος του,
 τὸ τόσον ἀπροσδοκῆτως ἀναφλεγθὲν καὶ τόσον ταχέως σβεσθὲν, —
 μήπως ἦτο ἀπλῆ τις παροδικὴ ἰδιοτροπία ; » διηρώτα ἑαυτὴν ἢ
 νεαρὰ γυνή. Ἀνησύχει. Ὅτε μὲν ἠσθάνετο αὖξοντα φόβον πρὸς
 τὸν σιγηλόν, ὑπόκωφον τοῦτον ἔρωτα, ὡς ἐνώπιον κρυπτομένου
 ἐχθροῦ, ὅτε δὲ ἡ πεποιθήσις εἰς τὴν τελείαν θεραπείαν τοῦ Παύλου
 προεκάλει τῶν βλεφαριδῶν τῆς δάκρυα ἀγανακτήσεως, σχεδὸν ὕ-
 βρεως διὰ τὴν ταπεινώσιν.

Ἡ προσγενομένη αὐτῇ ὕβρις, ὡς τὴν ἐνόμιζε, διὰ τῆς ἐρωτικῆς
 ἐκείνου ἐκδηλώσεως, ἤρχιζε δι' αὐτὴν κατ' οὐσίαν τώρα μόνον,
 ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς εὐκολίας μεθ' ἧς ὑπεχώρησε καὶ τῆς πρὸς
 αὐτὴν ἐλευθεριότητος τῶν τρόπων του

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον, χωρὶς καὶ αὐτὴ ἢ ἰδίᾳ νὰ τὸ παρατηρή-
 σῃ, ἤρχισε νὰ ἐπιθυμῇ νὰ ἀκούσῃ τὰς αὐτὰς ἐκεῖνας λέξεις, τὰς
 ὁποίας ἄλλοτε ἐφοβεῖτο, ἀκολούθως δὲ ἀνέμενε, ἐτοιμάζουσα ἐκ
 τῶν προτέρων τὴν εἰς αὐτὰς ἀπάντησιν, καὶ πάντα ταῦτα διὰ νὰ
 ἀποδείξῃ εἰς ἑαυτὴν, ὅτι τὸ ἐμπνευσθὲν αὐτῇ αἶσθημα ἦτο πράγ-
 ματι τρυφερόν καὶ βαθύ. Μὴ ἀκούουσα τὰς λέξεις ταύτας πλέον,
 ἐξηρεθίζετο σχεδόν. Αὐταὶ ἀπησχόλουν διηνεκῶς τὸν νοῦν τῆς : ἐφέ-
 ροντο παρ' αὐτῇ ὑπὸ τῆς αὔρας, εἰς τὸν ψίθυρον τῶν φύλλων, εἰς
 τὴν φαιδρὰν ἐξέγερσιν τῆς πρῶτης καὶ εἰς τὴν εἰρηνικὴν γαλήνην
 τοῦ ἑσπερινοῦ λυκαυγοῦς . . Ὁ διακαῆς πάθος ν' ἀκούσῃ τὰς λε-
 ξεις ταύτας, ἐδέσποζεν αὐτῆς καὶ καθίστατο ἀκατανίκητος.

Ὅλη αὐτὴ ἢ ἀπροσδιόριστοι ταραχῆ, ἢ ἀστασία τῆς ψυχικῆς
 ἰσορροπίας, προεκάλουν ἐν αὐτῇ ποῖάν τινα ἄσκοπον ἀνάγκην ὀρά-
 σεως, ἀδικαιολόγητον ἐρεθισμόν, ἀνεξήγητον ἀγανάκτησιν.

Ὁ Παῦλος οὐχ ἤττον ἐπεδείκνυε τοσαύτην μᾶλλον ἐπιφυλα-
 κτικότητα, ὅσω βαθύτερον ἐκείνη τὸν συνετάρασσε, ὡς νὰ ἐφοβεῖτο
 μὴ στερηθῆ διὰ παντός. Ἔνεκα νέας, ἀνεπανορθώτου πλέον ἀπρο-
 σεξίας, τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ νὰ μὲνη πλησίον τῆς, ἢ ὡς νὰ ὑπώ-
 πτευε παγίδα, δοκιμὴν, εἰς ἣν ἤθελε νὰ ὑποβάλλῃ τὴν ἀντοχὴν
 του· παρατηροῦσα πάντα ταῦτα καὶ ἰσταμένη ἐπὶ τῆς αὐτῆς βά-
 σεως ἐφ' ἧς ἠσθάνετο ἑαυτὴν ἀνυψωμένην, ἤρχισε νὰ δοκιμάζῃ
 αἶσθημα παρεμφερές πρὸς λύπην περὶ τοῦ μεγαλείου τῆς, ἄλγος
 ἐξορίας, θλίψιν ἐγκαταλείψεως. Ἐτόρμαζε. Μήπως ἡγάπα τώρα
 αὐτὴ ; Τῆς ἐφαίνετο ὅτι ἤρχιζε νὰ διέρχεται βραδέως τὸ σῶμα τῆς
 δηλητήριον. Ἐν ἀπογνώσει ἀπέδιωκε τὰς περὶ τῆς καρδίας τῆς

σκέψεις καὶ ταχέως μάλιστα μετὰ φρίκης δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ ἐρωτήσῃ τὸν ἑαυτὸν της, τί θὰ ἀπεκρίνετο, ἂν ὁ Παῦλος τῇ ὡμολόγει ἐκ νέου τὸν ἔρωτά του.

Ἄλλ' ἀπάσας τὰς ζοφεράς ταύτας συγκινήσεις συνεχράτει ἐν ἑαυτῇ ἢ ὑπερῆφάνειά της, ἣτις ἐδέσποζε τοῦ πάθους της μόλις τοῦτο ἐξηγείρετο, ἀπέδιδωκε μακρὰν τὴν ψυχικὴν κατάστασιν, ἣν ἐνέπνεεν ἡ ἀγροτικὴ θεά, κατευνάζουσα τὸν θόρυβον τῶν αἰσθημάτων της, ὡς προσωπὸς μὲ ἀπαθῆ ἢ ἀγέρωχον ἔκφρασιν μορφῆς· καὶ ὅμως ἐν στιγμαῖς ψυχικῆς ταραχῆς, διετελεῖ εἰς πλήρη ἀπόγνωσιν, ἀπέφευγε νὰ βλέπῃ τὸν Παῦλον ὅτε μὲν πραῦνομένη, ὅτε δὲ ἐξαντλουμένη ἐν τῇ φυγῇ της ἀπὸ τὸν ἐπαπειλοῦντα ἄλλ' εἰσέτι ἀπομεμακρυσμένον κίνδυνον, ὅστις δὲν ἐπῆλθε κατ' αὐτῆς, καὶ ἀναμφιβόλως δὲν θὰ ἐπήρχετο.

Γ.

Τὴν ἐπαύριον ὁ Παῦλος ἐπρόκειτο ν' ἀναχωρήσῃ. Ἡ κ. Τριάλη ἐσκέφθη, ὅτι ὁ τελευταῖος αὐτῶν περίπατος θὰ ἐγίνετο εἰς τὸ δάσος τοῦτο συνέθη κατὰ τὸ φθινόπωρον, μὲ τὴν ὠχρὰν λάμψιν τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων, διολισθαιουσῶν διὰ μέσου τῶν κλάδων τῶν δένδρων καὶ μαρμαριουσῶν ἐπὶ τῆς γῆς, μεταξὺ τῶν μαλακῶν ἡδῆ γραμμῶν τῶν σκιῶν των. Καὶ αὐτὸ τὸ δάσος, ἐφάνετο, ἤρχιζε νὰ καταλαμβάνηται ὑπὸ τῆς θλίψεως τοῦ μαρασμοῦ, ὑπὸ τοῦ ἄλγους τοῦ ἀποχωρισμοῦ.

— Ἐνθυμεῖσθε ;— ἠρώτησεν ἡ κ. Τριάλη, δίδουσα ἔκτακτον εἰς τὴν φωνὴν της τρυφερότητα.

Ὁ Παῦλος ὄλα τὰ ἐνθυμεῖτο. Ἀνεγνώρισε τὴν τοποθεσίαν, τὴν πρό τιος ἀκόμη κοχλάζουσαν ἐκ τῆς σφριγώσης ζωῆς τοῦ θέρους, καὶ τώρα, ὡς ἀπονεκρωθεῖσαν· εἶδε τὴν ἀτραπὸν τὴν ἄγουσαν πρὸς γωνίαν κυανοῦ οὐρανοῦ, ἐφ' ἧς οὗτος ἐκάλπαζε κατόπιν τῆς νεαρᾶς γυναικός. Ἐκλίνε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐψιθύρισεν ἐν ταραχῇ :

— Εἶσθε σκληρά !

Κινήσασα βραδέως τὴν κεφαλὴν της καὶ προσηλώσασα τὸ βλέμμα εἰς τὸ ἄπειρον, ἀπεκρίθη μὲ ὕφος ρεμβώδες :

— ὦ, ἐγὼ δὲν εἶμαι θυμωμένη μαζὺ σας !

Ὁ τόνος, μεθ' οὗ ἐλέχθησαν αἱ λέξεις αὗται, ἔκαμε τὸν Παῦλον νὰ ριγῆσῃ. Ἀντήχει τι ἐν αὐτῷ παρόμοιον πρὸς θλίψιν, πρὸς ἀπήχησιν μεμακρυσμένου ἄλγους. Τὴν καρδίαν του κατέλαβεν ἀπροσδόκητος ταραχῇ, ἐν τῇ κεφαλῇ του ἐξήστραψεν αἰφνίδιον φῶς, ὅπερ ἐφώτισεν ὅλην τὴν ψυχικὴν κατάστασιν τῆς νεαρᾶς γυναικός. Καὶ ἐντὸς του, ἐκτὸς τῆς ἀπελπισίας ἐξηγέρθη καὶ λύσσα καθ'

ἑαυτοῦ διότι ἀφῆκε νὰ τῷ διαφύγη ἐκ τῶν χειρῶν του ἡ εὐτυχία, ἧς ἠδύνατο νὰ γίνῃ κάτοχος, καὶ ἡ καταθιβρώσκουσα φλόξ τῆς ἐλπίδος, ὅτι ὑπάρχει ἔτι καιρὸς νὰ συλλάβῃ τὴν εὐτυχίαν ταύτην.

Ἐκείνη ἐν τούτοις κατώρθωσε νὰ συνέλθῃ ἡ καταλαβοῦσα αὐτὴν ζοφερὰ πνοὴ ὑπῆρξε στιγμιαία, ἀλλ' ἤδη παρῆλθε καὶ ἀπέπτη εἰς τὸν ὀρίζοντα.

Καὶ καθ' ἣν ἔτι στιγμὴν ἐθεώρει ἐν ἀμφιβολίᾳ αὐτὴν, μὲ ὀφθαλμοὺς πυρπολουμένους ἀπὸ φλόγας ἐπιθυμιῶν, ἐκείνη ἐμειδίασεν αὐτῷ μειδιάμα, τὸ ὁποῖον ἀφῆκεν εἰς τούτον τὴν ἐντύπωσιν τοῦ ψυχροῦ κύματος. Τὸ μειδιάμα τοῦτο μειμιγμένον μετὰ χολῆς, ἐφαίνετο ὅτι ἐξέφραζε τὴν μεταμέλειάν της διὰ τὸ παρελθόν, ἀλλὰ ταυτοχρόνως κάτι τι, παρεμφερές πρὸς μοχθηρὸν σκῶμμα, περιέθεε τὸ μειδιάμα τοῦτο, οἶονεὶ ἐπιθέτον σφραγίδα ἐπ' αὐτοῦ τούτου τοῦ παρελθόντος.

Ὁ Παῦλος ἐνόησεν. Ἐταπεινώσε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐκ τοῦ αἰσθήματος τῆς γενομένης αὐτῷ προσβολῆς, ἐλαφρὸν κύμα αἵματος περιέλουσε τὰς παρεΐάς του.

Βραδυποροῦντες καὶ βαθεῖαν τηροῦντες σιγὴν ἐπέστρεψαν εἰς τὴν μελαγχολικὴν ἀγροτικὴν ὁδόν: ἐκεῖνος μὲν ἐξουθενωμένος ἐκ τοῦ αἰνίγματος τῆς γυναικειᾶς καρδίας, αὐτὴ δέ, ἴσως ἐκ τῆς ἰδίας αὐτῆς σκοτεινότητος.

(Μετὰφρασις)

ΑΓΑΘΟΚΛΗΣ Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

Ε Δ Ω κ' Ε Κ Ε Ι

Ὅσοι τις προχωρεῖ εἰς τὴν ἡλικίαν, ἀγαπᾷ περισσότερον τὸν ἑαυτὸν του καὶ ὀλιγώτερον τοὺς ἄλλους. Ἡ νεότης προσφέρεται τὸ γῆρας ἀπαιτεῖ.

Εὐκολώτερον συγχωροῦμεν τοὺς γελῶντας ὅταν σπουδαιολογοῦμεν, ἢ τοὺς μὴ γελῶντας ὅταν ἀστειευόμεθα.